



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **G. T.**, zastoupeného Mgr. Kamilem Tomanem, advokátem se sídlem Škroupova 441, Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2004, čj. OAM-99/VL-11-P26-2001, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 28 Az 14/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 12. 2004, čj. 28 Az 14/2004 - 59,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); a bylo rozhodnuto o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že hlavním důvodem odchodu žalobce z vlasti byl nesouhlas s Ševarnadzeho politikou a jeho účast na mítincích pořádaných bývalým prezidentem Gamsachurdjou. Bezprostředním důvodem odchodu žalobce ze země původu byla jeho obava o život, neboť byl údajně pronásledován z politických důvodů. Měl strach z příslušníků policie, kteří jej fyzicky napadli na nepovolené demonstraci, obával se i pracovníků Ministerstva vnitra, kteří jej fyzicky napadli z důvodu, že chtěl zjistit místo pobytu uprchlých vězňů. Rovněž se obával neznámých osob, které mu vyhrožovaly, že je „zviadista“ a požadovaly, aby se neúčastnil demonstrací

a nepodával stížnost k soudu na postup policie vůči své osobě na demonstraci dne 26. 5. 1999. Žalovaný uvedl, že žalobce nenaplnil podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť nebyl členem žádné politické strany a v letech 1999 až 2000 byl na dvou až třech nepovolených demonstracích stoupenců bývalého prezidenta Gamsachurdii. Jeho politické angažování však nedosáhlo takové intenzity, aby byl pronásledován státními orgány ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Za své postoje a aktivity nebyl žalobce nikdy uvězněn, z jeho výpovědi nevyplynulo, že by byl státní moci nebezpečný. Ani anonymní telefonát, požadující, aby žalobce nepodával na chování policie stížnost, nenasvědčuje politickému pronásledování ze strany státních orgánů.

Žalovaný dále uvedl, že skutečnosti sdělené žalobcem nelze podřadit ani pod § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že byl pouze sympatizantem opoziční politické strany Kulatý stůl – Svobodná Gruzie; jeho aktivity však nebyly takového charakteru, aby byl pronásledován ze strany státních orgánů. To, že byl po rozeznání mítinku zbit obuškem, a společně s ostatními účastníky odvezen za město, nelze podle žalovaného považovat za pronásledování. Pokud byly uvedené mítinky nepovolené, bylo nutné počítat s tím, že účastníci budou vyzváni k rozchodu. Rozeznání nepovolených mítinků nelze považovat za politické pronásledování žalobce, jenž byl postižen stejnou měrou jako ostatní demonstranti a nelze tedy hovořit o pronásledování konkrétní osoby ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že „zviadistické“ strany jsou v Gruzii povolené a v principu požívají demokratických práv. Žalovaný neshledal, že by žalobce mohl být pronásledován z důvodu sympatií k legální opoziční straně.

Žalovaný dále uvedl, že tvrzení žalobce o situaci v zemi původu nebylo tak podrobné a nerozporné, aby bylo možné dospět k závěru, že po návratu do země původu bude žalobce vystaven politickému pronásledování; obavy žalobce byly natolik povrchní, že je nebylo možné vzít v potaz. Žalovaný uvedl, že žalobce v pohovoru ani nezmínil, že by se účastnil přípravy útěku vězňů, státními orgány taková skutečnost po jeho zadržení dne 5. 10. 2000 zjištěna nebyla, a proto nebyl z trestného činu obviněn. Na fyzické napadení po zadržení uvedeného dne si stěžovatel nikde nestěžoval, nepokusil se tedy zjednat nápravu v zemi původu. Nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce vykonával politickou činnost nebezpečnou pro stát; žalobce neuvedl jediný případ pronásledování své osoby pro tuto činnost. Situaci v zemi přitom v té době monitorovala např. Amnesty International nebo Ministerstvo zahraničních věcí USA. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nemohl být „ve straně“ P. G., neboť taková strana neexistovala. Pokud se žalobce stýkal či spolupracoval s touto osobou a zajímal se o politické dění v zemi, měl mu být znám důvod uvěznění P. G. a mělo mu být rovněž známo, že J. I. (osoba v Gruzii všeobecně známá) žije. Tyto rozpory podle žalovaného zpochybňují výpověď žalobce. Další důvod žalobce, tedy opakované povolávání na vojenskou správu, žalovaný neshledal být důvodem pro udělení azylu, neboť tato pravidla platí pro všechny občany Gruzie a jejich uplatňování nelze považovat za perzekuci. Žalovaný konstatoval rozpory ve výpovědi žalobce, jenž při podání žádosti uvedl, že byl od roku 1998 několikrát předvoláván na vojenskou správu, v pohovoru pak uvedl, že byl předvolán v letech 1991 až 1993 a v roce 1996. Žalovaný závěrem uvedl, že při rozhodování přihlédl k hlavnímu důvodu žalobce pro udělení azylu, tedy k jeho nesouhlasu s nezákonnou politikou Ševarnadzeho režimu, přičemž tento důvod pominul po prezidentských volbách konaných v Gruzii dne 4. 1. 2004, kdy zvítězil šéf Národního hnutí Michail Saakašvili. Žalovaný dále neshledal důvod pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu ani podle § 14 zákona o azylu a obsáhle se vypořádal rovněž s rozhodnutím o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 12. 2004, čj. 28 Az 14/2004 - 59, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění soud uvedl, že žalovaný se věcí zabýval zodpovědně a svědomitě a opatřil si dostatečné podklady o zemi původu žalobce. Soud neshledal, že by některé podle žalobce nepřesné informace v rámci výpovědi v průběhu řízení o udělení azylu mohly ovlivnit výsledek správního nebo soudního řízení, neboť se jednalo pouze o nepřesné uvedení data výkonu vojenské služby a nepřesné datum útěku vězňů, jímž žalobce donášel balíčky; rozdíl činil tři dny. Soud dále uvedl, že sympatie k opoziční straně Kulatý stůl – Svobodná Gruzie, jeho zranění na nepovoleném mítinku a anonymní telefonáty, aby se podobných akcí nezúčastňoval, nepředstavují pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Po uplynutí lhůty pro uplatnění žalobních bodů žalobce namítl, že jsou dány důvody pro udělení azylu jeho manželce, paní M. K.V. O. A., a proto lze v jeho případě očekávat naplnění důvodů podle § 13 zákona o azylu. Soud však zjistil ze své úřední činnosti, že žaloba uvedené osoby byla jako nedůvodná zamítnuta. Soud dále uvedl, že v případě žalobce neshledal existenci překážek vycestování, neboť z informací o zemi původu ani z žalobcem uváděných skutečností nevyplývá, že by žalobce byl osobou ohroženou skutečnostmi zakládajícími překážku vycestování ve smyslu zákona o azylu. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou kasační stížnost stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel uvedl, že má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má, neboť jeho názory se neshodují s politikou gruzínské vlády. Podle stěžovatele je dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b), popř. § 14 zákona o azylu i překážka vycestování podle § 91 odst. 1 písm. a) bod 1. a 2. zákona o azylu. Stěžovatel dále namítá porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Stěžovatel uvedl, že on i jeho žena byli pronásledováni ze strany podřízených prezidenta Ševarnadzeho, z nichž jeden je dokonce vrahem. V letech 1997 až 2000 žalobce vynášel informace o špatném zacházení s politickými vězni v Gruzii, pročež bylo jemu i jeho ženě vyhrožováno. Dne 26. 5. 1999 byl žalobce zbit na mítinku a utrpěl otřes mozku. Po podání stížnosti k soudu jim bylo opětovně sděleno, že stížnost nebude nikdy vyřízena. Dne 5. 10. 2000 byl žalobce zadržen v bytě a byla mu zabavena veškerá dokumentace týkající se činů proti režimu prezidenta Ševarnadzeho, včetně dokumentace o zranění ze dne 26. 5. 1999. Stěžovatel dále obsáhle popisuje jednání směřující vůči němu a manželce. Z důvodu vyhrožování pak stěžovatel i se ženou vycestovali ze země původu. Přitom neměli žádný ekonomický důvod k tomu, aby opustili zemi původu; důvodem bylo soustavné pronásledování lidmi loajálními s vládnoucím režimem. Stěžovatel uvedl, že i po nástupu nového prezidenta se cítí být pronásledován, neboť Gruzie je na pokraji občanské války, nefunguje tam státní aparát. Tuto skutečnost konstatují rovněž zprávy Amnesty International, které byly předloženy soudu; soud se k nim však nevyjádřil a setrval pouze na zjištěných žalovaného. Soudu byl předložen rovněž článek z časopisu Pomozte lékařům pojednávající o švagrovi žalobce, jemuž bylo rovněž telefonicky vyhrožováno fyzickým trestem a je pronásledován novou vládou, ani tím se krajský soud nezabýval. Stěžovatel dále uvedl, že jeho manželce se podařilo opatřit gruzínsky psaný notářský zápis výpovědi švagra o tom, že byt, který žalobce a jeho žena před odchodem ze země původu vlastnili a užívali, byl prodán výrazně pod cenou, prý formou jakéhosi vyvlastnění. Po návratu do Gruzie by tedy neměli zajištěny základní lidské potřeby. Stěžovatel navrhl provedení důkazu touto listinou a jako další důkazy navrhl zprávy Amnesty International – stanovisko ze dne 20. 11. 2004 a výroční zprávy z let 2002 až 2004, tiskové prohlášení ze dne 25. 1. 2004 a zprávu z června 2004; dále pak 5 článků z gruzínského denního tisku. Stěžovatel uvedl, že z výše uvedených důvodů je rozhodnutí krajského soudu nutné považovat

za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů pro zamítnutí žaloby. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 12. 2004, čj. 28 Az 14/2004 - 59, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že stěžovatel nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 ani § 14 zákona o azylu; informace použité v rozhodnutí považuje žalovaný za dostatečné k objektivnímu posouzení situace stěžovatele. Žalovaný sám určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí a omezen je pouze nutností náležitého zjištění skutkového stavu, což v daném případě učinil. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatel je na rozdíl od žalovaného i krajského soudu přesvědčen o tom, že splnil důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, popř. podle § 14 zákona o azylu a rovněž podmínky pro vyslovení existence překážky vycestování (jež podpořil i odkazem na čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, upravující tzv. *non-refoulement*); toto své tvrzení stěžovatel konkretizoval vyčerpávajícím výčtem skutečností, v nichž své pronásledování i překážku vycestování spatřuje. V neudělení azylu podle těchto ustanovení spatřuje stěžovatel i důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutková podstata podle žalobce nemá oporu ve spisech. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že se ztotožňuje s názorem žalovaného a krajského soudu, neboť skutečnosti uváděné žalobcem nebyly způsobitelné naplnit důvody pro udělení azylu. Žalovaný i krajský soud se obsáhle vypořádaly s tím, že v důvodech žalobce nebylo možné nalézt pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ani odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických důvodů ve státě, jehož občanství stěžovatel má; u stěžovatele však nebyl dán žádný z důvodů pro udělení azylu taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu a nebyla dána ani překážka vycestování. V podrobnostech odkazuje Nejvyšší správní soud na podrobné a dostatečně odůvodněné rozhodnutí žalovaného, s nímž se ztotožnil a jež se opírá o dostatečná skutková zjištění žalovaného obsažená ve správním spise. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že v situaci, kdy již není u moci prezident Ševarnadze, není většina stěžovatelových obav již ze své podstaty důvodná. K tvrzení žalobce o tom, že jeho byt v Gruzii byl prodán, jež mělo podle mínění žalobce založit existenci překážky vycestování, Nejvyšší správní soud nemohl přihlídnout, neboť podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Ze všech uvedených důvodů dospěl

Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nejsou dány.

Posledním důvodem kasační stížnosti je tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, tedy důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí znamená, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. V souzené věci se však rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové řádně vypořádalo se všemi tvrzeními žalobce uvedenými v žalobě, je z něj patrné, z jakých důvodů nebyla žaloba shledána důvodnou a z jakých důvodů shledal soud závěry žalovaného ohledně neudělení azylu žalobci zákonu odpovídající. Pokud jde o namítané neprovedení žalobcem navrhovaných listinných důkazů, soud prvního stupně se se závěrem tyto listinné důkazy neprovést vypořádal při ústním jednání; tuto skutečnost Nejvyšší správní soud ověřil z protokolu o ústním jednání ze dne 10. 12. 2004 na č. l. 50 až 53. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

Návrhu stěžovatele v kasační stížnosti na provedení dokazování předloženými listinami Nejvyšší správní soud nevyhověl, neboť dospěl k závěru, že tohoto dokazování již není zapotřebí ke zjištění skutkového stavu. Stěžovatel hodlal uvedenými listinami podpořit svá tvrzení o pronásledování v zemi původu; jelikož však Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn dostatečně, rozhodl se důkaz těmito listinami neprovést. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a může provést též důkazy jiné; soud tedy není povinen provést všechny důkazy, musí však uvést důvod, proč důkaz neprovedl. Nejvyšší správní soud v souzené věci usoudil, že provedení listinných důkazů by bylo v souzené věci vzhledem k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu nadbytečné, a proto důkaz těmito listinami neprovedl.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu